

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/62/2024
Identifikačné číslo spisu:	1521010167
Dátum vydania rozhodnutia:	17.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1521010167.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného O. - K. U. pre zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 17. októbra 2024 v Bratislave dovolanie obvineného O. - K. U. podané prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. Branislava Weltera proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. augusta 2021, sp. zn. 1To/28/2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného O. - K. U. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 23. júna 2021, sp. zn. 1T/25/2021, uznal obvineného za vinného zo zločinu prevádzachstva spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) k § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

„ako vodič motorového vozidla značky T. S., bielej farby, imatrikované v N., evidenčné číslo W. XXBOC, VIN: B. dňa 18.12.2020 v čase asi o 23:20 hodiny po predchádzajúcej a vzájomnej dohode za účasti a spolupráce minimálne ďalšej neznámej osoby afganskej národnosti umožnil a pomáhal nižšie uvedeným osobám, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky ani osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, nedovolené prekročiť štátnu hranicu J. a Y. N., a to tým spôsobom, že tieto osoby naložil v presne neurčenom čase dňa 18.12.2020 asi o 18:00 hodiny na presne nestotožnenom mieste v J. v blízkosti štátnej hranice so Y. do vnútorných priestorov motorového vozidla značky T. S., bielej farby, evidenčné číslo: W. a tieto následne previezol cez diaľničný hraničný priechod Slovenskej republiky s J. Č. - N. na územie Y. N., kde s nimi chcel pokračovať cez Y. N. do N., pričom dňa 18.12.2020 v čase o 23:20 hodiny hliadka Colného úradu Bratislava - centrála predmetné motorové vozidlo na hraničnom priechode na území Y. N. zastavila z dôvodu colnej kontroly, pri ktorej našla vo vozidle okrem vodiča 15 osôb pôvodom zo Y., a to: J. G., narodený XX.XX.XXXX v Y., Y. L., narodený XX.XX.XXXX v Y., L. G., narodený XX.XX.XXXX v Y.N., G. L., narodený XX.XX.XXXX v Y., N. W., narodený XX.XX.XXXX v Y., J. Y., narodený XX.XX.XXXX v Y., A.

G., narodený XX.XX.XXXX v Y., J. F., narodený XX.XX.XXXX v Y., A. D., narodený XX.XX.XXXX v Y., Y. J. G., narodený XX.XX.XXXX v Y., J. G., narodený XX.XX.XXXX v Y., Y. S., narodený XX.XX.XXXX v Y., G. U., narodený XX.XX.XXXX v Y., J. U., narodený XX.XX.XXXX v Y., J. J. G., narodený XX.XX.XXXX v Y. a 1 osobu pôvodom zo Y.: J. G. G., narodený XX.XX.XXXX v Y.Á., bez dokladov totožnosti a platných víz umožňujúcich osobám pochádzajúcim z tretích krajín vstup a zotrvanie na území Y. N..“.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 355 ods. 3, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. augusta 2021, sp. zn. 1To/28/2021 podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) ako nedôvodné zamietol.

Dňa 22. marca 2023 podal obvinený O. - K. U. dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. Obvinený v intenciách dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por. namietal, že jeho obhajca nebol pri všetkých výpovediach svedkov, čím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Po vyhlásení uznesenia o ponechaní obvineného vo väzbe po podaní obžaloby postupoval okresný súd v rozpore so zákonom, keďže ihneď nenariadil hlavné pojednávanie a nadriadenému súdu predložil spis až takmer o mesiac po rozhodnutí, čím spôsobil prieťah v konaní, a tým porušil jeho právo na obhajobu. Taktiež namietal nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov vo veci konajúcimi súdmi a skutočnosť, že nebolo vyhovieť jeho návrhu na vykonanie dôkazu na preukázanie časových rozdielov pri zaťaženom a nezaťaženom stave motorového vozidla. V ďalšej časti dovolania obvinený polemizoval so závermi okresného a krajského súdu v otázke preukázania viny. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. zák. uviedol, že nemal vedomosť o ľuďoch v nákladnom priestore auta, pričom mal cestu do N.Ú., ale v J. zle odbočil na Y..

Keďže obvinený podal dovolanie osobne a v konaní nebol zastúpený advokátom, tohto mu ustanovil Okresný súd Bratislava V až 4. júla 2024.

Následne podal obvinený O. - K. U., prostredníctvom ustanoveného obhajcu Mgr. Branislava Weltera, písomne odôvodnené doplnenie dovolania, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Odsudzujúci rozsudok označil za rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Závery prvostupňového ako aj odvolacieho súdu týkajúce sa právneho posúdenia skutku považuje za nesprávne, a to aj vo výroku o treste, pretože spáchaný skutok nesmeroval úmyselne proti Y. N., keďže na územie Y. N. sa obvinený dostal omylom - zlým odbočením. V tejto súvislosti poukázal aj na výpovede svedkov, ktorí vypovedali, že smerovali do N., resp. do F., a že boli prekvapení, že sa ocitli na Y.. Taktiež poukázal na to, že skutok nesmeroval proti osobám, a keďže predmetom útoku neboli osoby, nejde o trestný čin spáchaný na osobe, a tak nemal byť použitý kvalifikačný znak závažnejším spôsobom konania - „na viacerých osobách“ podľa § 138 písm. j) Tr. zák. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušil.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „prokurátor“) podaním zo 17. septembra 2024 konštatujúc, že nie sú splnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. K námietkam obvineného uviedol, že ním uvádzané argumenty o absencii preukázania úmyslu v jeho konaní sú len opakovaním obhajobných dôvodov v prvostupňovom konaní a odvolacom konaní, pričom súdy dôkladným spôsobom skúmali existenciu a dôvodnosť preukázania úmyslu u obvineného. Aplikáciu kvalifikačného znaku opísaného v ustanovení § 138 písm. j) Tr. zák., považoval za správnu a zodpovedajúcu aktuálnej rozhodovacej praxi. Záverom svojho vyjadrenia prokurátor navrhol dovolanie obvineného ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Tr. por.

odmietnuť.

Dňa 25. septembra 2024 bolo dovolanie obvineného O. - K. U. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvinených spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenými osobami [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmavaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania sú obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o obsahovú stránku podaného dovolania, najvyšší súd upozorňuje, že obvinený v dovolaní uvádza predovšetkým skutkové okolnosti a skutočnosti tvrdené už v rámci podaného odvolania, ktoré však súdmi prvého a druhého stupňa boli v podstatnej miere náležite zodpovedané a s ktorými námietkami sa krajský súd dostatočným a argumentačne správnym spôsobom vysporiadal.

Dovolací súd uvádza, že v prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je zo samotnej formulácie zákonného ustanovenia zrejmé, že tento dovolací dôvod nie je splnený pri akejkoľvek porušení práva na obhajobu, ale zákon vyžaduje, aby bolo také právo porušené zásadným spôsobom. Takým zásadným porušením tohto práva je predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, resp. porušenie iných procesných ustanovení obdobného charakteru a závažnosti týkajúcich sa tohto práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá tento dovolací dôvod.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, porušenie zákona pri vykonaní dôkazov svojou povahou a závažnosťou musí zodpovedať porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vzhľadom na charakter dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z toho treba opodstatnene odvodiť, že nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (R 24/2020-I.).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.), a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 veta druhá Tr. por.), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 veta tretia Tr. por.).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom - môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nevykonanie (svojoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený v podstate ani konkrétne neuviedol, ktorý dôkaz mal byť vykonaný nezákonným spôsobom, pričom len vo všeobecnej rovine konštatoval, že súd nevykonával ním navrhovaný dôkaz.

Ako už bolo skôr vo všeobecnej rovine konštatované, pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nemožno podradiť to, že vo veci nebolo vykonané dokazovanie v rozsahu, v akom to navrhne jedna zo strán. Nevykonanie dôkazu ako takého, totižto nemožno stotožňovať s tým, že by rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Nevykonanie dôkazu by za istých okolností mohlo byť podradené pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, a to najmä vtedy, ak by sa vo veci konajúce súdy riadne nevysporiadali s návrhom obvineného na vykonanie dôkazu, pričom k takémuto pochybeniu zo strany okresného, ani krajského súdu nedošlo.

V prvom rade je potrebné uviesť, že obvinený počas celého konania pred okresným i krajským súdom nenavrhoval vykonanie akéhokoľvek dôkazu. Obhajoba nijakým spôsobom nereagovala ani na okresným súdom zaslanú výzvu podľa § 240 Tr. por. a nenavrhla vykonanie žiadneho dôkazu. Rovnako zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 23. júna 2021 (č. l. 358 - 360) neplynie, že by obhajoba navrhla vykonať akékoľvek dokazovanie, pričom naopak je z nej zistiteľné, že na otázku samosudcu, či má obhajoba nejaké návrhy na doplnenie dokazovania, obhajca uviedol, že žiadne návrhy nemá. Najvyšší súd pre úplnosť poznamenáva, že priebeh hlavného pojednávania bol tlmočený do materinského jazyka

obvineného prizvaným tlmočníkom. Obvinený nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu ani v podanom odvolaní, resp. ani na verejnom zasadnutí konanom pred odvolacím súdom.

Za danej situácie najvyšší súd uzatvára, že nevykonaním ním uvádzaných dôkazov, nedošlo k porušeniu práv obvineného.

K porušeniu práv obvineného na obhajobu taktiež nedošlo ani tým, že obhajca obvineného nebol pri všetkých výsluchoch svedkov v prípravnom konaní, resp. tým, že o sťažnosti obvineného proti rozhodnutiu okresného súdu o ponechaní obvineného vo väzbe rozhodoval krajský súd 18. mája 2021 teda po mesiaci od rozhodnutia okresného súdu (okresný súd rozhodol o ponechaní obvineného vo väzbe 15. apríla 2021).

S uvedenou dovolacou argumentáciou sa už zaoberal aj krajský súd v uznesení z 31. augusta 2021, č. k. 1To/28/2021- 438 na č. l. 442, pričom najvyšší súd sa s odôvodnením krajského súdu plne stotožňuje bez potreby jeho osobitného opakovania. Je plne na úvahe obhajcu, ktorých úkonov sa v prípravnom konaní zúčastní, pričom zo spisu vyplýva, že o týchto úkonoch bol vopred upovedomený. Vo vzťahu k dĺžke rozhodovania o väzbe obvineného je potrebné uviesť, že táto neprekročila bežne akceptovanú dĺžku rozhodovania o väzbe - cca štyroch týždňov, pričom je potrebné v danom prípade brať v zreteľ, že v rámci danej doby okresný súd zabezpečoval i preklad rozhodnutia o ponechaní obvineného vo väzbe do materinského jazyka obvineného.

Bežuc do úvahy uvedené zistenia, dovolací súd dovolaním namietané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por. nezistil.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Teda v prípade tohto dovolacieho dôvodu dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia skutku v skutkovej vete meritórneho rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnemu posúdeniu skutku), ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je obsahom skutkovej vety meritórneho rozhodnutia a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť. Teda vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete meritórneho rozhodnutia môže v dovolaní obvinený (rovnako tak generálny prokurátor) uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové (primerane R 57/2007-II., S 3/2011, R 47/2014-II., R 14/2015-III.).

In concreto k dovolacej argumentácii obvineného sa žiada uviesť, že pokiaľ ide o námietky obvineného týkajúce sa neexistencie priameho úmyslu a teda nenaplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu žalovaného trestného činu a tým nesprávne zisteného skutkového stavu veci, najvyšší súd pripomína, že ide o otázky skutkové, ktoré nie je v dovolacom konaní oprávnený podrobiť svojej prieskumnej právomoci. V súvislosti s uvedeným poukazuje najvyšší súd aj na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, a síce Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 3/2011: Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže naplniť ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho

konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

V argumentačnej zhode s vyššie citovaným stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu dôvodí v tejto veci konajúci senát najvyššieho súdu, že uvedené závery možno prijať i o ostatných zložkách skutkovej podstaty trestného činu, keďže všetky (ako určitá imateriálna normatívna kategória) sú len kvalifikačnou reflexiou skutkového deja v normatívnom jazyku, a preto nie je možné v dovolacom konaní skúmať, pod zásterkou namietania nesprávne kvalifikovanej subjektívnej/objektívnej stránky trestného činu, v konečnom dôsledku nesprávnosť súdmi nižších stupňov zisteného a ustáleného skutku.

Dovolací súd má za to, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu.

Vo vzťahu ku konkrétnej dovolacej argumentácii obvineného, že v jeho prípade nemal byť použitý osobitný kvalifikačný znak - závažnejším spôsobom konania - „na viacerých osobách“ podľa § 138 písm. j) Tr. zák. najvyšší súd vo všeobecnej rovine uvádza nasledovné.

Na rozdiel od konania popísaného v ustanovení § 355 ods. 1 alebo 2 Tr. zák., ktoré je trestným činom pri jednej alebo dvoch osobách, ktoré prostredníctvom konania páchatel'a nedovolené prekračujú (majú prekročiť) štátnu hranicu Y. N. alebo nedovolené prechádzajú cez jej územie, pri troch a viacerých takých osobách sa použije aj okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby podľa odseku 3 písm. d) naposledy označeného ustanovenia v nadväznosti na ustanovenie § 138 písm. j) Tr. zák. Tým je vyjadrená kvantifikácia závažnosti konania páchatel'a podľa počtu „prevádzaných“ osôb, bez ohľadu na okolnosť, že taká osoba nie je pri dotknutom trestnom čine poškodeným. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2018, sp. zn. 2 Tdo 52/2018).

Berúc do úvahy uvedené východiská možno uzavrieť, že vzhľadom k počtu osôb, ktoré obvinený v motorovom vozidle prevážal (15 osôb) postupoval okresný, ako aj krajský súd správne, keď konanie obvineného po právnej stránke posúdil ako zločin prevádzáčstva podľa § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Tr. zák. - spáchaný na „viacerých osobách“.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného O. - K. U. na verejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.